

W., dnia 23 sierpnia 2017 r.

sygn. akt OSD 37/17

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego

Okręgowej Izby Radców Prawnych we W.

z dnia 23 sierpnia 2017 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. w składzie:

Przewodniczący: r. pr. G. K.

Sędziowie: r.pr. W. G. - sprawozdawca

r. pr. Z. P.

Protokolant: Katarzyna Tywoniak

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. – r.pr. M. K.

w sprawie zażalenia złożonego przez N. Z. na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. z dnia 12.06.2017r. o odmowie wszczęcia dochodzenia dochodzenia w sprawie r.pr. A. Ł. rozpoznawanej pod sygn. akt RD 28/17.

postanowił:

I.

utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. z dnia 12.06.2017r. o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie o sygn. akt R.D. 28/17,

II.

kosztami postępowania w kwocie 907,80 zł (słownie: dziewięćset siedem złotych osiemdziesiąt groszy) obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych we W..

sygn. akt OSD 37/17

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 12.06.2017r. wydanym w sprawie o sygn. akt RD 28/17 Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego postanowił odmówić wszczęcia dochodzenia w sprawie radcy prawnego A. Ł. na podstawie art.17 § 1 pkt 2 KPK w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 06.07.1982r. o radcach prawnych (Dz.U. Nr 19, poz. 145 ze zm.) [dalej jako: (...)].

Przytoczone postanowienie wydane zostało na skutek wniesienia przez N. Z. skargi na radcę prawnego A. Ł., w której ww. radcy prawnemu zarzucono naruszenie zasad etyki zawodowej poprzez:

- składanie fałszywych oświadczeń przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia-Fabrycznej w sprawie rozpoznawanej pod sygn. akt XIV C 1748/15;

- nakłanianie mocodawcy – A. W. do składania fałszywych oświadczeń przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia-Fabrycznej w sprawie rozpoznawanej pod sygn. akt XIV C 1748/15;
- złożenie w imieniu mocodawcy – A. W. wniosku do Naczelnika I Urzędu Skarbowego we W. o podjęcie czynności kontrolnych w stosunku do N. Z. w związku z nieotrzymaniem przez mocodawcę radcy prawnego faktur VAT za wykonane przez N. Z. usługi, co w ocenie N. Z. stanowiło „zastraszenie” skarżącego przez ww. radcę prawnego mające na celu doprowadzenie do wystawienia przez N. Z. faktur VAT za wykonane na rzecz A. W. usługi budowlane.

Pismem z dnia 04.04.2017r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego w ramach czynności sprawdzających wezwał skarżącego do złożenia dodatkowych wyjaśnień. Skarżący w odpowiedzi na ww. wezwanie w piśmie z dnia 15.04.2017r. przedstawił okoliczności dotyczące spornych stosunków pomiędzy skarżącym a A. W., natomiast w zakresie informacji żądanych przez Zastępcę Rzecznika zasadniczo powtórzył stanowisko wyrażone uprzednio w skardze doprecyzowując, że fałszywego oświadczenia radcy prawnego upatruje w treści pisma z dnia 05.01.2011r. adresowanego do Naczelnika I Urzędu Skarbowego we W., a fałszywego oświadczenia A. W. w piśmie z dnia 07.12.2011r., które to oba pisma stanowiły dowody w sprawie rozpoznawanej przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia-Fabrycznej pod sygn. akt XIV C 1748/15.

Skarżący – N. Z. wniósł zażalenie od przywołanego postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o odmowie wszczęcia dochodzenia. W swoim zażaleniu skarżący przede wszystkim wskazał, że w jego ocenie skierowanie przez radcę prawnego A. Ł. pisma do Naczelnika I Urzędu Skarbowego we W. miało charakter „zastraszenia” w celu doprowadzenia do wystawienia przez skarżącego faktur VAT za wykonane na rzecz A. W. usługi budowlane. Skarżący podkreślił, że w jego ocenie nie było podstaw do wystawienia przez niego faktury VAT, a podatek VAT oraz podatek dochodowy skarżącego obciążał A. W.. Ponadto skarżący wskazał na rozbieżność pomiędzy treścią pisma A. W. z dnia 07.12.2011r. oraz treścią rzekomych zeznań ww. osoby złożonych w toku postępowania przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia-Fabrycznej.

Na posiedzeniu Sądu w dniu 23.08.2017r. skarżący wyjaśniając stanowisko zawarte w swoim zażaleniu na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego wskazał, że przede wszystkim nie zgadza się z rozstrzygnięciem sądu powszechnego w sprawie rozpoznawanej pomiędzy skarżącym a A. W. – mocodawcą r.pr. A. Ł.. Odnosząc się natomiast do oceny zachowania radcy prawnego skarżący podał, iż w jego opinii r.pr. A. Ł. wyrządziła skarżącemu szkodę zaskarżając w imieniu A. W. korzystny dla skarżącego nakaz zapłaty.

Sąd zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, co skutkuje utrzymaniem w mocy zaskarżonego postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego.

Na wstępie Sąd wskazuje, że w ramach kontroli odwoławczej postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego nie jest władny orzekać w przedmiocie zarzutów jakie skarżący stawia na gruncie sporów cywilnych rozstrzyganych przez sądy powszechne pomiędzy skarżącym a A. W.. Przedmiotem kontroli Sądu pozostaje wyłącznie zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie radcy prawnego A. Ł. i z tego też względu wszelkie kwestie podnoszone przez skarżącego w zażaleniu oraz na posiedzeniu w dniu 23.08.2017r. odnośnie relacji pomiędzy skarżącym a A. W., w tym treści stosunku prawnego łączącego skarżącego z A. W. i wzajemnych rozliczeń z tytułu wykonanych robót budowlanych pozostają poza kognicją Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego.

Analizując zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego oraz poprzedzające je czynności sprawdzające należy stwierdzić, że Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego dokonał prawidłowych ustaleń skutkujących wydaniem zaskarżonego postanowienia. Tym samym Sąd nie dopatrył się błędów w argumentacji przedstawionej przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego, a na marginesie jedynie można zaznaczyć, że na takie błędy nie wskazywał również skarżący przedstawiając jedynie polemiczną interpretację części okoliczności faktycznych oraz koncentrując

się w głównej mierze na treści stosunku prawnego jaki łączył skarżącego z A. W., co zasadniczo pozostaje bez znaczenia dla oceny zachowania radcy prawnego A. Ł. ze względu na okoliczności wskazane w ustępie poprzedzającym.

Sąd w składzie rozpoznającym zażalenie skarżącego podziela argumenty przedstawione przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego w zaskarżonym postanowieniu.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że działania radcy prawnego, w których skarżący upatrywał naruszenia zasad etyki zawodowej były działaniami podejmowanymi w imieniu mocodawcy – A. W. i w celu ochrony jego interesów. Skarżący nie wystawił za wykonane na rzecz A. W. usługi budowlane faktury VAT, czym notabene naruszył przepisy m.in. ustawy z dnia 11.03.2004r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. Nr 54, poz. 535 ze zm.), wobec czego A. W. miał prawo podjąć wszelkie prawem dozwolone działania w celu ochrony jego interesów polegających na uprawnieniu do otrzymania od skarżącego faktury VAT za wykonane usługi. Pismo radcy prawnego z dnia 05.01.2011r. zostało skierowane w imieniu A. W. i w żaden sposób nie może być postrzegane jako próba zastraszenia skarżącego, ale jako działanie w interesie mocodawcy w celu ochrony jego interesów i doprowadzenia do stanu zgodnego z prawem polegającego na otrzymaniu przez A. W. faktury VAT za wykonane usługi. Przeświadczenie skarżącego o rzekomym „zastraszeniu” jest nieprawidłowe z tego względu, iż przyjęcie narracji proponowanej przez skarżącego równałoby się z zachowaniem przez radcę prawnego bierności i zarzuceniem działań na rzecz ochrony interesów mocodawcy, co w sposób oczywisty sprzeczne byłoby z zasadami etyki zawodowej gdyż stanowiłoby działanie na niekorzyść mocodawcy. Co więcej, skarżący zdaje się nie dostrzegać, że to jego zachowanie polegające na niewystawieniu faktury VAT i w konsekwencji nieuregulowaniu należności publicznoprawnych pozostaje sprzeczne z prawem i powszechnymi normami etycznymi. Dodatkowo należy wskazać, że radca prawny A. Ł. nie skierowała wobec skarżącego jakiegokolwiek żądania w przedmiocie wystawienia faktury VAT obwarowanego groźbą spowodowania wszczęcia postępowania skarbowego czy też karno-skarbowego, ale zwróciła się w imieniu swojego mocodawcy do właściwego organu administracji o podjęcie działań w tym zakresie. Z tego względu nie sposób mówić o jakimkolwiek „zastraszeniu” skarżącego.

Dalej należy podnieść, że zarzuty skarżącego koncentrujące się wokół fałszywych oświadczeń w istocie sprowadzają się do negowania przedstawianych w toku postępowania przed sądem powszechnym okoliczności faktycznych w danej sprawie. W tym miejscu przypomnieć należy, że radca prawny działający jako pełnomocnik procesowy nie jest stroną postępowania, ale działa na podstawie udzielonego pełnomocnictwa i wszelkie oświadczenia składa w imieniu swojego mocodawcy. Brak jest jednocześnie w niniejszej sprawie jakichkolwiek okoliczności, które przemawiałyby za przyjęciem, że radca prawny A. Ł. miała nakłaniać A. W. do składania przed sądem powszechnym fałszywych zeznań. Należy przy tym zaznaczyć, że z żadnego z dokumentów zgromadzonych w niniejszej sprawie nie wynika jaka była treść zeznań A. W., na które powołuje się skarżący. Przy czym, nawet jeśliby przyjąć za skarżącym deklarowaną rozbieżność pomiędzy treścią zeznań A. W. a treścią pism sporządzanych przez radcę prawnego w imieniu A. W., to i tak okoliczność ta pozostaje bez znaczenia gdyż oświadczenia pełnomocnika, jak słusznie zauważył Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego, mogą być prostowane lub odwoływane przez stronę.

Odnosnie natomiast pisma z dnia 07.12.2011r. należy wskazać, że pochodzi ono bezpośrednio od A. W., a nie od radcy prawnego, natomiast zgodnie z art. 38 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego radca prawny nie odpowiada za zgodność z prawdą informacji uzyskanych od klienta. Mając na uwadze powyższe należy dodatkowo podkreślić, że treść pisma radcy prawnego z dnia 05.01.2011r. co do informacji w nim przedstawionych koresponduje z późniejszym oświadczeniem mocodawcy radcy prawnego z dnia 07.12.2011r. Tym samym nawet jeśli w późniejszym czasie (po 07.12.2011r.) A. W. miałby przedstawić w toku zeznań odmienne okoliczności faktyczne, to nie sposób czynić z tej okoliczności zarzutu radcy prawnemu, który przedstawiał w piśmie z dnia 05.01.2011r. stanowisko zgodne z oświadczeniem swojego mocodawcy, co potwierdza treść pisma z dnia 07.12.2011r.

Ostatecznie należy podkreślić, że powyższe koresponduje z ustnymi wyjaśnieniami skarżącego złożonymi na posiedzeniu w dniu 23.08.2017r., z których wynikało, że głównym powodem zainicjowania przez skarżącego postępowania w niniejszej sprawie był fakt, iż skarżący nie zgadzał się z rozstrzygnięciem sądu powszechnego w sprawie rozpoznawanej pomiędzy nim a mocodawcą radcy prawnego. Zarzuty formułowane przez skarżącego w istocie

odnosiły się więc bądź to do A. W., bądź to stanowiły wyraz dezaprobaty wobec orzeczeń sądów powszechnych w sprawach dotyczących skarżącego. Natomiast jeśli chodzi o radcę prawnego A. Ł., skarżący jako jedyne naganne zachowanie w swych wyjaśnieniach wskazał fakt zaskarżenia przez radcę prawnego nakazu zapłaty wydanego w sprawie z powództwa skarżącego przeciwko A. W., co w sposób oczywisty było działaniem zgodnym z etyką i zasadami wykonywania zawodu albowiem zmierzało bezpośrednio do ochrony interesów mocodawcy radcy prawnego w osobie A. W..

Reasumując, należy podkreślić, że stanowisko zaprezentowane przez skarżącego w zażaleniu sprowadza się w zasadzie do odmiennej oceny treści stosunków prawnych pomiędzy skarżącym a mocodawcą radcy prawnego, co wymyka się kognicji tut. Sądu oraz do negowania możliwości podejmowania przez radcę prawnego zgodnych z prawem czynności mających na celu ochronę interesów mocodawcy takich jak, przedstawianie stanowisk procesowych, składanie środków zaskarżenia czy wnoszenie o podejmowanie przez organy administracji działań mających na celu usunięcie stanu niezgodnego z prawem. Podzielenie zarzutów skarżącego prowadziłoby w istocie do niemożliwego do przyjęcia założenia, że radca prawny A. Ł. winna działać nie w interesie swojego mocodawcy, ale w interesie skarżącego.

Tym samym postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego należało utrzymać w mocy, jak też orzeczono w pkt I postanowienia.

Wobec utrzymania w mocy zaskarżonego postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia Sąd orzekł w pkt II postanowienia o obciążeniu kosztami postępowania w łącznej kwocie 907,80 zł Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. zgodnie z art. 70⁶ ust. 2 zd. 2 URP.

Zgodnie z art. 426 § 1 KPK w zw. z art. 74¹ pkt 1 URP od niniejszego postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. nie przysługuje środek odwoławczy.